

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

นักเรียนมา ครูต้องมา

ดอลลาร์ให้ร้อนนะ ในกรุงเทพก็เหมือนกัน กรุงเทพยิ่งอยู่ใกล้คลังหลวงจะ
มาเย็นอยู่จนเฝ้าไม่ได้นะ ทางข้างนอก ๆ เขาร้อนเป็นฟินเป็นไฟเขาจะหมุนดอลลาร์เข้า
คลังหลวง กรุงเทพนอนหลับสบายครอก ๆ ไม่ได้นะ นี่เห็นไหมวิทยุกำลังประกาศก้อง
อยู่ปากหลวงตาบัวเดี๋ยวนี้นะ ไปหาตีเอาพวกกรุงเทพแหละ ที่อื่นไม่มีมาก กรุงเทพมี
มาก ตีเรือนหนึ่งได้ตั้งหลายดอลลาร์ ตีเหล่านี้ได้แต่กบแต่เขียด เดียวก็โดดลงน้ำลงท่า
ไปหมดเสียเลยไม่ได้ดอลลาร์มา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ยกตีแถวนอก ๆ เราอยากตีใน
ๆ ตีแล้วสำเร็จรูปเป็นดอลลาร์ ทองคำมา

ให้เร่งนะ บรรดาพี่น้องทางกรุงเทพเราก็ให้เตรียมฟังเอาไว้ เตรียมตัวไว้ วันที่
๒๔ หลวงตาจะลงไปกรุงเทพเพื่อจะมอบทองคำเข้าสู่คลังหลวง แล้วมีดอลลาร์ติดตาม
ด้วย คราวนี้ดอลลาร์รู้สึกว่เดือดร้อนมากทีเดียว เมืองอุดรจนหาที่อยู่ไม่ได้ ริงหัวซุก
หัวซุนเข้าไปอาศัยกรุงเทพ กรุงเทพมีที่พักให้ไหม ดอลลาร์อย่างน้อยสักประมาณ ๑
แสนดอลลาร์มีไหมกรุงเทพเรานะ ให้เตรียมตัวไว้วันที่ ๒๔ หลวงตาบัวจะลงไปบุก บุก
ต้องได้ดอลลาร์มา บุกเปล่า ๆ ไม่เอา เราจะเข้าคลังหลวงคราวนี้อย่างน้อยให้ได้ ๑
แสนดอลลาร์ เตรียมพร้อมแล้วจะไม่ถอยละ จะเข้าจุดนี้ ๑ แสนเป็นอย่างน้อย ได้มากกว่า
นั้นเท่าไรยิ่งดี

บัญชีดอลลาร์เราก็ยังไม่ได้เรียกเขามาถามเรื่องราว รอลเสียก่อน จวนจริง ๆ แล้ว
เราเอาเมื่อไรก็ได้ เราแน่ใจเพราะเราเชื่อพี่น้องชาวไทยเรามาตั้งเดิมอยู่แล้ว ประหยัด
สุขุม ไม่กระโตกกระตากเรื่อยมาไม่ว่าเงาไหน เวลาจำเป็นจริง ๆ ตูมเลย ๆ เสร็จพร้อม
ไปเลย ๑ แสนนี้แน่ใจเลย เราคิดแบบฝันสดอยู่ในห้องเรานะ เวลาเราฝันเราต้องปิด
ประตูเสียก่อนเราฝันคนเดียว อยากรู้อะไรที่เราจะไว้ ๑ แสนนี้อย่างไรต้องได้แน่นอน มัน
ฝันอยู่ในห้องแล้วปิดประตูไม่ให้ใครรู้ ฟังเปิดประตูออกมาพูดตะกี้ นี่ อย่างน้อยต้องได้
เป็นแสนขึ้นไปถึงจะงามตาบ้าง ถ้าไม่มีดอลลาร์เข้าเสียตรงนี้ หลวงตาพิจารณาหมด
ทองคำเด่น สิ่งติดตามทองคำซึ่งเป็นเครื่องประดับกันไป ๆ ด้วยการประดับชาติของ
เรานี้คือดอลลาร์ พอชาดปั๊บ โห ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นเราจึงหมุนทางนี้ให้งามตาทั้ง
สอง มองไปทางนั้นทองคำทางนี้ดอลลาร์ ทั้งซ้ายทั้งขวาประดับไปด้วยทองคำดอลลาร์
เหมาะ เอาตรงนี้นะ

อยู่ทางโน้นก็ดีทางนี้ก็ดีบัญชีการถอนเป็นเรื่องเราคนเดียว การฝากเข้ามาเท่าไร
ได้ทั้งนั้น รับผิดชอบได้คนเดียว เป็นความแน่ใจสำหรับเราเองและพี่

น้องทั้งหลายก็แน่ใจว่าไม่รู้ว่าไหลไปไหนเลย เราปฏิบัติต่อชาติไทยของเราซึ่งเป็นเมือง พุทธศาสนาเราปฏิบัติอย่างนี้ เราจึงแน่ใจที่สุดว่าเรื่องที่เราพาพี่น้องทั้งหลายดำเนินไม่มี ต่างพร้อยไม่มีมลทิน เราจะมาคิดระแคะระคายกับเราเองว่าได้มัวหมองตรงไหนเกี่ยวกับการพาพี่น้องชาวไทยเราดำเนิน ด้วยการบริจาคนี้รู้ว่าไหลไปไหนไม่มีฟังซิ ไม่มีในหัวใจ บริสุทธิ์พุ่ง ๆ ตลอดเลย เพราะฉะนั้นทุกอย่างเราจึงพูดได้เต็มเหนี่ยวด้วยอำนาจ แห่งความเมตตา ไม่มีอะไรเข้ามาเคลือบแฝง แม้จะฟ้าดินถล่มก็ตาม ก็มีแต่ฝนและลูกเห็บลงเท่านั้น ร้อนขนาดไหนคือเสียงเป็นอย่างนั้น ลูกหลานทั้งหลายให้ฟังเอานะ เราเปิดจริง ๆ เราจนจะตายแล้ว จะไม่มีใครนำเรื่องของพระพุทธเจ้าออกมา เต็มหัวใจ เราขนาดไหนออกมาขนาดนั้น ๆ เป็นลำดับ เดียวนี้ยังไม่หมด มันหากเป็นของมันเอง เมื่อสมควรที่จะฟ้าดินถล่มมันจะออกทันที ๆ เลย

นี่ละธรรมมีไหม ลูกหลานทั้งหลายฟังซิ ธรรมพระพุทธเจ้ามีไหม ขอให้ดำเนินตามนี้ สายทางของธรรมนั้นแหละเป็นทางเดินเข้าสู่ธรรมบรมสุขคือธรรมแท้ ธรรมธาตุแท้ ใครเจอเข้าไปบิ๊บายสงสัยหมดเลย พระพุทธเจ้าพระสาวกอรหันต์เป็นธรรมแท้ เป็นหลักธรรมชาติเหมือนกันหมด ไม่ต้องไปถามกัน จำเข้าไปนี้รู้กันหมดเลยเทียว นี่ที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายและนำเพื่อชาติบ้านเมือง เรานำด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ ในวาระสุดท้ายเราก็บอกแล้วว่า ถ้าพูดถึงเรื่องสังขารร่างกายของเรานี้ก็แก่ลงไปทุกวัน ๆ แต่ธรรมะไม่มีวัย มีตลอดอยู่อย่างนั้น เป็นแต่เพียงว่าสังขารร่างกายซึ่งเป็นเครื่องใช้ของธรรมมันมีลดของมัน เพราะมันมีวัย

เราวิตกวิจารณ์ธาตุขันธ์ที่จะใช้ไปไม่ถึงไหน เดี่ยวอันนั้นหลุดอันนี้ขาดไป เดียวก็ขาดหมดแตกหมดก็พังเท่านั้น ทีนี้มีอะไรก็ใช้ประโยชน์ไม่ได้แล้ว ธรรมมีเท่าไรก็เป็นธรรมธาตุ สำหรับจะใช้ประโยชน์มาเป็นกิริยากับโลกอย่างนี้ไม่มี แต่มีอย่างลึกลับที่ไม่มีใครพูดได้เลยว่า ธรรมมีอยู่ครอบโลกธาตุ นี่จริงจังมาก ไม่มีอะไรแน่ยิ่งกว่าธรรมชาตินี้ที่เราได้ปฏิบัติธรรมมาอย่างนี้

เพราะฉะนั้นเราพูดอะไร ๆ ก็ตาม ถึงขั้นที่ควรเด็ดขาดเฉียบขาดนี้ขาดสะบั้นไปเลยตามธรรมนั้นแหละ นี่คือธรรมทั้งนั้นออก ควรจะออกมากน้อยเพียงไรจะเป็นเองเหมือนเราไขก๊อกน้ำ ก๊อกน้ำรอบตัว ถังน้ำนี้เต็มไปด้วยน้ำแล้ว เปิดออกช่องไหนจะเป็นน้ำออกมาทันที ๆ รอบตัวของถังน้ำ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันก็เรียกว่าคลังแห่งธรรมหรือถังธรรม เรียกว่าถังธรรมก็ได้ เอามาเทียบกัน ถังธรรมเต็มแล้วก็อย่างนั้นเอง จะออกเวลาไหนได้ทั้งนั้น เมื่อกาลเวลาอำนวยแล้วจะออกได้ทันที ๆ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเต็มหัวใจเป็นอย่างนั้นพี่น้องทั้งหลายทราบ ครอบโลกธาตุ

ความรู้ที่กิเลสค้นหาไปเรียนกันมาจากเมืองนอกเมืองนา เมืองในตุ่มในไหนอก ตุ่มนอกไห เอามาเป็นส้วมเป็นถ่านโกยกินบ้านกินเมืองตลอดเวลา นี่คือถึงของกิเลส ถึงของธรรมไม่มี มีแต่ชะล้าง ๆ ตลอดเวลา ต่างกันอย่างนี้แหละพากันฟังซิ เรียนมาจากไหนก็อยู่ได้อำนาจของกิเลส พอเรียนมาแล้วกิเลสเอาไปเป็นเจ้าอำนาจบังคับให้ทำงาน ทำงานด้วยอำนาจของกิเลสมันจะทำความเจริญรุ่งเรืองให้แก่ชาติบ้านเมืองได้ที่ไหน ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปแทรก ๆ ถ้ามีธรรมไปแทรกมากน้อย นั้นแหละวิชาความรู้ที่เราเรียนมามากน้อยนี่จะเป็นประโยชน์แก่ตัวของเรา และชาติบ้านเมืองของเราไม่มีสิ้นสุด เต็มกำลังความสามารถของตนจนถึงที่สุดชีวิตลงไป

ความรู้ที่เราเรียนทั้งหมดนี้เรียกว่าความรู้ในถึงขยะ เอาอย่างนี้ให้มันเต็มเม็ดเต็มหน่วยว่าอย่างนั้นะ นี่ละความรู้ในถึงขยะ ถึงขยะมีประเภทใดบ้าง มันมีหลายประเภท ประเภทดีก็มีอยู่ในถึงขยะ ดีเยี่ยมก็มี ดีก็มี เลวก็มี เลวจนใช้ไม่ได้เลยก็มี ในถึงขยะก็มี ๔ ประเภทด้วยกัน ประเภทใดก็ตามเอามาแล้วมีธรรมเข้าแทรกจะพอเป็นพอไป เว้นแต่ประเภทที่สี่ ประเภทปทปรมะ ถึงขยะปทปรมะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย กลิ้งไปกลิ้งมาอยู่อย่างนั้นคับโลกคับสงสาร กิดขวางตาหูของโลกไปตลอดเวลา และสร้างแต่ความทุกข์ไฟตลอดเวลา พวกปทปรมะความรู้มากขนาดไหนเป็นภัยทั้งนั้น ไม่เป็นน้ำเป็นท่าพอให้ชุ่มเย็นบ้างเลย

ความรู้ที่โลกเรียนมาเหล่านี้เหมือนกับว่าความรู้ของนักโทษในเรือนจำ นักโทษในเรือนจำใครจะเรียนรู้ขนาดไหนก็คือนักโทษ ๆ อยู่那儿 จะเอาไปใช้การใช้งานเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองไม่ได้คนในเรือนจำ ต้องเอาคนนอกเรือนจำออกไปใช้งานใช้การ เรียนมานอกเรือนจำคือหมายความว่า เป็นผู้ที่ไม่มีธรรมแทรกในใจ ๆ ความรู้เป็นความรู้ของวัฏจักรก็จริง ความรู้ของกิเลสก็จริง เอามาใช้เป็นความรู้ของธรรม เอามาใช้งานทางด้านของธรรม เป็นประโยชน์ ๆ ไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นผู้ที่เรียนมามากน้อยขอให้มีธรรมเข้าแทรก ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรก ใครอย่าอวดดี อย่าเก่งกว่าพระพุทธเจ้าว่าฉันเถอะ ประสาทถึงขยะจะเก่งกว่าทองทั้งแท่งได้ยังไง พุดเทียบกันอย่างนี้ ที่นี้ความรู้ที่วานอกถึงขยะคืออะไร พุดไม่ได้เลย ฟังแต่ว่าพุดไม่ได้ จะออกมาสู่สมมุติตามที่สมมุติจะยอมรับได้แค่นั้น ๆ ธรรมะนั้นจะออกมาตามระยะ ๆ ของสมมุติที่จะพอถือเป็นประโยชน์ได้มากน้อยเพียงนั้น ๆ ที่นอกเหนือจากนั้นแล้วก็เท่ากับว่าไม่มีความหมายกับพวกหมดความหมายแล้วนี้ ไม่เกิดประโยชน์อะไร นั่นละความรู้พระพุทธเจ้า ความรู้พระอรหันต์ เป็นความรู้ที่นอกถึงขยะ นอกเรือนจำแห่งวัฏจักรนี้ไปหมดโดยประการทั้งปวง ท่านนำมาสอนโลก

นั่นละธรรมมีอยู่หรือไม่มี พิจารณาซิ เราเป็นลูกชาวพุทธทำไมจึงมาปฏิบัติเสถียร ล้างธรรมไม่มี บาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี เหล่านี้เท่ากับธรรมไม่มี ปฏิเสธธรรมทั้งหมด ใครปฏิเสธว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี เปรตผีประเภทต่าง ๆ ไม่มี กรรมดี กรรมชั่วของสัตว์ไม่มี นี่เรียกว่าลบล้างศาสนาทั้งหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ คนนั้นยังเหลือแต่ ร่างกระดูก ไปไหนก็ไปเถอะร่างกระดูก เอาทองคำทั้งแท่งไปครอบก็เหมือนเอาเครื่องประดับโลงศพนั้นแหละ หาดอกไม้ธูปเทียนมาบูชามาประดับประดาตกแต่ง ช้างในก็คือศพ นี่ละคนที่เลอะเทอะไปด้วยความสกปรกก็เหมือนคนอยู่ในโลงศพนั่นเอง เรียนมามากน้อยไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

นี่เราแยกให้เป็นประโยชน์ออกมา คนมีความดีถึงจะเป็นศพก็ตาม เห็นไหม พระสรีระของพระพุทธเจ้ากลายเป็นพระบรมธาตุไปหมด พระธาตุของพระอรหันต์ก็เป็นประโยชน์แกโลก เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมชมพูชาติตลอดมา พวกเราลบล้างไปหมดไม่มีอะไรเหลือ เพราะมันหมดคุณค่าโดยประการทั้งปวงในหัวใจของโลก ประดับประดาไว้อย่างนั้นแหละประดับประดาโลงศพ ศพนั้นแยกออกไปเป็นศพที่เลิศเลอเข้าไปอีกก็ยังได้ อย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านเลิศเลอ โลกได้รับประโยชน์ การกราบไหว้บูชาระลึกถึงท่านเป็นขวัญตาขวัญใจ ระลึกไว้ไม่ลืม คนนั้นเป็นสิริมงคลทั้งเป็นทั้งตายตลอดไปเลย นี่ละศพที่มีคุณค่า จำเอานะ

ศพไม่มีคุณค่า เป็นอยู่ก็ไม่มีคุณค่า นั่งอยู่นี่ยังเป็นลูกศิษย์หลวงตาบัวมีแต่ศพทั้งเป็นเหมือนคลั่ง ฟาดตั้งแต่หลวงตาบัวลงไป พวกนี้พวกโลงศพไม่มีคุณค่าอะไร บอกให้ไปภาวนามันจะตาย บอกถึงเวลาภาวนานะ แอ๊ะ ๆ วันนี้เหนื่อยมาก กิเลสขึ้นแล้ว แทรกแล้ว ๆ เสื่อหมอนไปไหน ยังบกพร่องยังไม่สมบูรณ์ในทางจงกรม อะไรจะสมบูรณ์ ก็มีเสื่อมีหมอนไปพร้อม เวลาเดินจงกรมเทียนก็จุดไว้ เสื่อหมอนก็ปูไว้ข้าง ๆ นี่สมบูรณ์แบบ ฟังเสียงประกาศสันติสุขในการหลับนอนครอก ๆ อู๋ย ทุกข์ อนิจจัง อนตตา มันมีไหมใต้ถุนศาลานี้ หรือมีแต่หลวงตาบัวที่ครอก ๆ มาก่อนนั้นหรือ

นี่พูดถึงเรื่องธรรมเหนือโลก ฟัน้องทั้งหลายฟังเอานะ ความรู้วิชาที่เรียนมานี้ เป็นความรู้วิชาของนักโทษในเรือนจำคือวัฏจักรทั้งนั้น เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ถ้าไม่มีธรรมแทรกเข้ามาเป็นไฟทั้งนั้น ความรู้ทั้งหมดเป็นไฟได้ทั้งหมดเลย พอธรรมแทรกเข้ามาปั๊บจะเป็นน้ำดับไฟ มีสารคุณแทรกเข้า ๆ ธรรมแทรกเข้ามากเท่าไรความรู้นี้จะกลายเป็นของดิบของดีขึ้นมา ที่ว่าความรู้ในวัฏจักรนี้จะกลายเป็นของดิบของดีขึ้นมา จากผู้นำมาใช้ คือธรรมเป็นผู้บังคับบัญชา แล้วก็เอาความดีออกจากธรรมนี้ไปบังคับความรู้วิชาทางไหนที่เป็นประโยชน์ทางใด แยกออกไป ๆ เป็นประโยชน์ทั่วโลกดินแดน

เราอย่าไปปฏิเสธนะว่าความรู้ของวัฏจักรนี้จะเป็นโทษโดยถ่ายเดียว นี่เป็นเครื่องมือ ถ้าหากว่าปล่อยตามหลักธรรมชาติของมันจะพาหุนลงต่ำถ่ายเดียว ถ้ามีธรรมเข้าแทรกจะจุดกันขึ้น ๆ ความรู้เหล่านี้เป็นเครื่องประดับธรรมให้หุนขึ้นมา ทำประโยชน์ให้โลกได้มากมาย ลูกหลานทั้งหลายจำเอานะ ความรู้ทางธรรมกับความรู้ทางโลกผิดกันมากพูดไม่ถูกเลย แต่สำหรับท่านผู้ที่ทรงความรู้ประเภทนั้นไว้ท่านไม่มีกิเลส กิเลสจะต้องเป็นตัวผลักดัน อยากพูดอยากคุยอยากโหม้ออยากอวด อยากแสดงทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะกิเลสเป็นตัวหิวโหยมากที่สุด ไม่อึดพอในความยกยอสรรเสริญ ยกยอสรรเสริญเท่าไรก็ตาม ชี้แตกป่าดงยังต้องการความยกยออีก ชี้ก็หมดในท้องแล้วยังต้องการความยกยออีก คือมันหิวโหยขนาดนั้น เอาจนชี้แตกก็ไม่ได้ถอยเรื่องความต้องการความยกยอสรรเสริญ

กิเลสชอบยกยอที่สุด เป็นยอดเลย ธรรมนี้พอ ฟังซิ ลบล้างกันอย่างไรบ้าง ธรรมนี้พอหมด เป็นขั้นไหน ๆ ธรรมจะพอตามอำนาจแห่งธรรมของตน ๆ พอสุดยอดแล้วพอหมด ท่านเรียกว่านิพพานคือเมืองพอ ไม่มีอะไรบกพร่องตลอดเวลา จะตำหนิตชมหรือเพิ่มเติมตัดออกไม่ได้เลย จึงเรียกว่าพอ นี่ละที่ว่าธรรมที่เลิศคืออยู่กับคำว่าพอ สรุปลงแล้วพอ ท่านไม่มีอะไรจิตใจของท่านตั้งแต่วันกิเลสตัวบกพร่องต้องการตลอดเวลานี้ขาดสะบั้นลงไป ความพอจะขึ้นมาเต็มต้นในหัวใจทันที ท่านพอหมด มีเหมือนไม่มี รู้เหมือนไม่รู้ ไปสถานที่ควรหุหนวกตาบอดก็หุหนวกตาบอดไป ควรตาดีไม่ต้องบอก เป็นอย่างนั้นละธรรมอยู่ในใจ

นี่ละธรรมนี้มีไหม ลูกหลานฟังซิ เริ่มแต่บาปบุญนรกสวรรค์ เหล่านี้ธรรมทั้งนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เจอแล้วมาประกาศสอนโลกทุกองค์ อย่าพากันลบล้างถ้าไม่ อยากจมทั้งเป็น ให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ เวลานี้ลูกหลานตั้งใจมาศึกษา เมื่อวานนี้ก็ได้อ่านเรื่องหัวหน้า อาจารย์ที่เป็นหัวหน้าโรงเรียนต่าง ๆ นี่มาใหม่เมื่อวานนี้ ต้องเอาอย่างนั้นซิไม่มันไม่รู้เรื่องว่าไง ส่งพวกเด็กนักเรียนเข้ามา ตัวจะไปยังงี้ไปได้ เรียกว่าหมดภาวะไปแล้ว เขาจะไปยังงี้ก็ตามเรื่องของเขา เจ้าของเถลไถลเตร็ดเตร่เร่ร่อน นี่ความหมายไม่มีเลย หัวหน้าไม่เกิดความหมายอะไรเลย แสดงว่าพาลูกน้องจม

เถลไถลเป็นของดีหรือ ไม่พาจมจะไปไหน เมื่อทำให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของผู้จะต้องการความเจริญรุ่งเรืองทั้งแก่ตนและผู้อื่นแล้ว หัวหน้าเป็นสำคัญมากทุกแห่ง แม้แต่หัวหน้าใจก็ต้องเป็นหัวหน้าที่สำคัญ เขามีหัวหน้าเป็นสำคัญนะใจ ใครเก่งเขาจะเอาคนนั้นมาเป็นหัวหน้า พวกคนดีก็เอาผู้ดีเป็นหัวหน้า ๆ มีหัวหน้าด้วยกัน นี่เราทำความเจริญรุ่งเรืองแก่ชาติบ้านเมืองของเราต้องมีหัวหน้า เช่นอย่างนักเรียนก็ต้องมี

ครูมีอาจารย์ แม่แต่ในบ้านก็ยังมีพ่อแม่ว่าไง ลูกเกิดมาเต็มบ้านเต็มเรือนยั่วเย้า ๆ ไม่มีพ่อแม่หมดความหมายนะ

พ่อแม่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรครอบไว้ทั้งหมด ในครอบครัวนั้นจะเย็นไปหมด เพราะมีพ่อแม่ทั้งสองคนนี้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรครอบเอาไว้ นั่นฟังชิต่างกันไหม กับลูกเต้าที่เกิดมาไม่รู้กี่คน ยั่วเย้า ๆ พ่อแม่ไม่มีเป็นยังงี้ลูกประเภทนี้ ลูกครอบครัวนี้เป็นยังงี้ ลูกครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นคนดีคนดีทั้งพ่อทั้งแม่ปกครองลูกเต้าหลานเหลนเป็นยังงี้ ครอบลูกเต้าไว้เย็นไปหมด ครอบครว้นั้นเย็นหมด โคตรนั้นเย็นไปหมด ทีนี้โคตรที่ชั่วช้ำลามกร้อนเป็นพินเป็นไฟไปหมด มันต่างกัน หัวหน้าจึงสำคัญมาก

โรงรำโรงเรียนครูอาจารย์เป็นสำคัญ เป็นแบบพิมพ์ของเด็ก เหลว ๆ ไหล ๆ ให้เด็กดูไม่ได้เด็กประมาทได้ เด็กก็มีหุมีตา ครูคนไหนโกโรโกโส เด็กมองดูไม่อยากจะด้วยซ้ำ เรียนก็สักแต่ว่าไปเอาความรู้ ไม่เต็มใจจะเรียนศึกษาวิชาเหล่านั้นเสียด้วย ถ้าครูซึ่งเป็นเครื่องตั้งดูจางไปเสียอย่างเดียวเท่านั้น บรรดานักเรียนทั้งหลายก็ไม่อยากฟังจิตใจไม่ดูดดื่ม ทีนี้ครูเดินเข้ามาเหมือนท้าวมหาพรหม เดินเข้ามาในห้องเรียนเท่านั้นเหมือนท้าวมหาพรหม เด็กข่มเย็นไปหมด เพราะครูเป็นแบบเป็นฉบับเป็นแบบพิมพ์ที่ดี เด็กยิ้มแย้มแจ่มใสจ๋อคอยที่จะฟัง ครูที่ดีเป็นอย่างนั้นนะ จำเอานะครูก็ดีนักเรียนก็ดี

เพราะฉะนั้นหัวหน้าจึงเป็นของสำคัญมากทีเดียว ไม่ว่าที่ไหนหัวหน้าเป็นสำคัญ ๆ ยิ่งในวัดด้วยแล้วยิ่งละเอียดลออมากไม่ใช่เล่น ๆ ถ้าหัวหน้าวัดเหลวไหลไม่เอาไหนเสียอย่างเดียว ลูกวัดก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ แม้จะมีเจตนาดีทำดีอยู่ก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าหัวหน้าซึ่งเป็นแม่เหล็กดึงดูดไม่ดีเสียอย่างเดียว ยิ่งเลอะเทอะไปแล้วยิ่งไปใหญ่นะ หัวหน้าเลอะเทอะแล้วเหลวไหลไปหมด ให้ลูกหลานทั้งหลายจำเอา

เมื่อวานนี้พูดถึงความหลังว่า วันนี้มีแต่นักเรียนมาหรือ อาจารย์ไปไหน ถ้าอาจารย์ไม่มาปล่อยแต่นักเรียนมาอย่างเดียวยั่วเย้า ๆ เราก็คงจะไปจับเอาไอ้หยองมา ไอ้หยองก็คือหมาตัวหนึ่ง มันหาค้อม ๆ แต่ม ๆ กินเศษกินเลยอยู่ตามนี้ เราจะไปเรียกไอ้หยองมาสั่งสอนนักเรียน เวลาเขาถาม นักเรียนมาเต็มศาลาทำไมจึงเอาไอ้หยองมาสอนก็นักเรียนเต็มศาลาไม่เห็นมีครูนี่นะ นี่เวลาเราแก่ ครูไม่มีเลย ไม่เห็นมาเลย อาจารย์ไม่มี มีแต่นักเรียนมาเต็ม เราก็ต้องเอาไอ้หยองมาสอน ทำไมจึงไม่สอนครูอาจารย์มีอยู่ วัดป่าบ้านตาดคือหลวงตาบัวไม่สอน พูดให้มันขบขันเสียหน่อย มันไม่สมยศหลวงตาบัว เพราะฉะนั้นหลวงตาบัวจึงส่งไอ้หยองมาสอน พอดีแล้วก็มิตั้งแต่นักเรียน ครูไม่มา

อันนี้มาแล้ว หมาเรายั่วเย้า ๆ เราเรียกไอ้หยองตัวเดียวก็พอแล้วมาสอนพวกนี้ว่า สุนัขพ่อแม่สุไปไหน ครูสุไปไหน เวลาไอ้หยองเราสอนนะ ไอ้หยองเราจะสอนแบบนี้ พวกสุนัขสุไปไหน มีแต่นักเรียนหุยมหุยมิ ๆ มา ไปเลิก ไอ้หยองจะไล่เลิก ต่อจากนั้น

ก็ไล่กัด ดีไม่ดีเรียกกันมาช่วย ๑๒ ตัวนี้พวกนี้กำแพงแตกเลย สู้หมาเราไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงบอกกัน เวลามาดังมีครูมีอาจารย์เป็นผู้นำมา เป็นหลักเกณฑ์อันสำคัญมาแล้วหลวงตาบัวก็จะขึ้นทันที วันนี้หลวงตาบัวสอนลูกศิษย์ลูกหา เมื่อวานให้อภัยของสอนแทน จำให้ดีนะ

ฟังซิเสียงธรรม ท่านทั้งหลายที่เราพูดเล่นหรือ ถึงจะมีข้อตลกก็ตามธรรมจะแทรก ๆ ไปนั้นหมดเลย ไม่มีแต่ให้อภัยอย่างเดียว นี่ละหัวหน้า ไปไหนถ้ามีหัวหน้าแล้วดีทั้งนั้น พวกกันจำเอานะลูกหลาน ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตัวเอง แบบฉบับของความเป็นคนดีมีอยู่คือศีลธรรม นอกนั้นไม่มี ศีลธรรมเท่านั้นที่จะทำคนให้เป็นคนดี ตั้งแต่เด็กขึ้นไปหาผู้ใหญ่ ส่วนเรื่องของกิเลสตัณหามันเต็มอยู่ในหัวใจทุกคน ถ้าปล่อยมันออกนี้ทะลุไปหมด ฝากำแพงแตกไปเลย พวกกิเลสมันชิงกันออกไปกว่าหาพิณหาไฟมาเผาเจ้าของ ถ้าเป็นธรรมออกเป็นน้ำดับไฟ เย็นไปหมด ให้พวกกันจำเอานะ ไม่งั้นจะไม่ได้เรื่องนะ

เวลานี้เราก็ได้เตือนแล้วตามวราขการต่าง ๆ เหตุที่จะเตือนก็เพราะเราไปเจอเหตุการณ์ในวงราชการงานเมืองของเราทั่วแผ่นดินไทยนี้ละ เหตุการณ์เบื้องต้นเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญ กระเทือนใจมากที่สุด คราวนี้คราวที่เราช่วยชาติบ้านเมือง เราไม่คาดได้คิดได้ฝันว่าจะได้เจอเหตุการณ์ที่สกปรกรกรุงรัง เป็นเลี่ยนเป็นหนามเป็นพินเป็นไฟเผาบ้านเผาเมือง ให้เห็นประจักษ์ต่อหน้าต่อตาเรา เราก็ได้เห็นเสียแล้ว อันนี้เป็นธรรมเทศนากัณฑ์เอกที่เดียวได้มาสอนเรา จึงได้นำเอานี้มาเป็นคติเพื่อให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกันว่า จะเรียนมาจากวิชาอะไรแขนงใดก็ตาม ประเทศใดก็ตาม ขอให้เอาธรรมเข้าแทรกไว้เสมอ เมื่อธรรมไม่มีแล้ว จะเรียนมามากน้อยเพียงใดไม่เกิดประโยชน์ ไม่เกิดคุณค่าอะไรเลย

เราเห็นตัวอย่างที่ผ่านมาแล้วนะ ต่อไปนี้จะเห็นอีกหรือไม่เห็นก็ไม่ทราบ หลวงตาบัวก็จวนจะตายแล้ว เวลาไปเขาต้องยกยอละชิ จะไปในงานใด ๆ ก็ตามเขาต้องมีหัวหน้าในวงราชการก็เอววงราชการ ใครเป็นหัวหน้าที่จะเป็นผู้นำนะ ครั้นไปนำแล้ว ที่นี้พอจะถวายทานรับศีล มัย ภนฺเต นี้ก็ไม่ได้นะ มัย ภนฺเต ไม่ทราบว่ายังไง เพียงอาราธนาศีล ๕ จะรับศีล ๕ เท่านั้น ก็ไม่ได้เพราะไม่เคยสนใจเรียนศีลเรียนธรรมมา พอ มัย ภนฺเต ดิดอ้ออ้อ ๆ แล้ว นี่หัวหน้าฟังซินะ หัวหน้าประเภทนี้ คือคนไม่เอาไหน ถูกยกยอขึ้นมาให้เป็นหัวหน้าก็มา มัย ภนฺเต ๆ ครั้นออกจากนั้นก็ถวายทาน ออกจาก มัย ภนฺเต ไม่ได้เรื่องได้ราวแล้ว เขาก็ให้นำถวายทานก็ อิมานิ ๆ อยู่งั้นแหละ มัย ภนฺเต อิมานิ ๆ จะว่าไปหน้าไปหลังมันไม่ได้จะว่ายังไง เพราะไม่ได้สนใจเรียน ถึงเวลาจำเป็นเข้ามาเขายกยอให้เป็นหัวหน้าก็มา มัย ภนฺเต ไม่ได้เรื่องได้ราวแล้วก็มา อิมานิ ๆ อยู่

ก็เลยมีนิทานแทรกเข้ามาตรงกลางกันเข้าอีก พอว่า อิมานีเท่านั้น คือชื่อมันอิมานี ชื่อไอ้บู๊ เขาไปทำบุญให้ทานด้วยกัน เขาก็เอาหัวหน้ามาถวายทาน มย ฆนเต มา อิมานี ถึงขั้น อิมานี ๆ อยู่อย่างนั้นจะพูดไปไหนก็พูดไม่ได้ เพราะมันไม่ได้เรียนมันไม่เอาใจใส่ ทีนี้ผู้เขานั่งอยู่นั้นมันก็โมโหชิ ผู้นี้เป็นแบบหลงตาบวเสียด้วย ดีไม่ได้เอาไม้ไป ด้วยฟาดหัวหน้ามันเลย ไปก็ อิมานี ๆ ผู้มันก็นับว่าเป็นคนใจอดทนดีอยู่นะน่าชมเชย คำไหนขึ้นมาก็มีแต่ อิมานี ๆ คือเขาไปทำบุญด้วยกันทั้งคู่ทั้งเมีย ครั้นไปทำบุญแล้ว เวลาถวายทานออกชื่อแต่อิมานี ๆ ไอ้บู๊นี่ ไม่เห็นออกสักที มันก็โมโหละชิ คำไหน ๆ ก็มีตั้งแต่อิมานี ๆ ของทานนี้เอามาด้วยกันนี่นะ ชื่อของเราไม่เห็นออกบ้าง แล้วชื่อของ แก้วยังงี้ ก็ไอ้บู๊นี่ชิ

ทีนี้ทางนั้นก็เลยตั้งสูตรคาถาเรียนใหม่นะผู้นำ ต้องไปเรียนวิชาใหม่ ต้องเรียน ทั้งอิมานี ทั้งไอ้บู๊นี่ มย ฆนเต อิมานี แล้วไอ้บู๊นี่ก็ไปด้วยกันเลย มันถึงสำเร็จประโยชน์ กลับไปนี่จะมีแต่ อิมานี ไอ้บู๊นี่ มันไปไหน มันมีตั้งแต่นักเรียน ครูมันไปไหน ไอ้บู๊นี่มันไปไหนครูมันนะ มันไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร พวกกันจำเอานะ กลับไปนี่ให้ไปถามไอ้บู๊นี่ มันไปไหนหมดไอ้บู๊นี่ เวลานี้เต็มศาลามีตั้งแต่อิมานีทั้งนั้น ไอ้บู๊นี่ มันไปไหน พวกเด็ก เหล่านี้ไปถามหาครูหาอาจารย์ของพวกแคะนะ มันไปไหนไอ้บู๊นี่มันไปไหนหมดว่างั้นนะ เข้าใจหรือ เอาละ วันนี้จบเพียงเท่านั้นพอ

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๗๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ถึง ๔๘๖ ดอลลาร์ รวมยอดทั้งหมด บรรดาทองคำที่ได้มาจากที่ต่าง ๆ ทั้งเข้าคลังหลวงและยังไม่เข้ารวมหมดแล้วเวลานี้ได้ทองคำ ๔,๓๑๑ กิโล ซึ่งเท่ากับ ๔ ตัน ๓๑๑ กิโล กรุณาทราบตามนี้โดยทั่วกัน หลวงตายังจะพาพี่น้องทั้งหลายเขยิบขึ้นอีกไม่ถอยนะ เพราะเหล่านี้เรียกว่ายังได้น้อยยังไม่ได้จุใจเลย เราได้พูดไว้ ๓ พัก ให้พี่น้องทั้งหลายทราบตามความรู้สึกภายในหัวใจของเราเราพูดจริง ๆ นะ ได้ตั้งกำหนดไว้ภายในหัวใจ ตั้งแต่พื้นฐานไปนี่ถึง ๔ พันกิโลนี้เรียกว่าได้ตลอดไปเลย

จากนั้นสมมุติว่า ๔ พันกิโลเราได้จากพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันมาขึ้นเป็นอวัยวะคนหนึ่งขึ้นมา แล้วก็เอาทองคำที่ต่อยอดจากโครงการช่วยชาตินี้อีก อย่างน้อยก็คงไม่ต่ำกว่า ๒ ตัน นี่มันก็จะก้าวขึ้น ๖ ตัน แล้วยังอีก ๔ ตัน นี่เราค่อยคว่ำลมคว่ำแล้งไปอย่างนั้นละนะ แต่ในระยะนี้ใน ๔ ถึง ๖ ตันนี้ เรียกว่าคว่ำมือซ้ายได้มือขวาผิดไปก็ตาม แล้วตามกันมาได้ กะว่าจะได้อยู่ในราว ๖ ตันนี้ ไม่สงสัย แต่ที่ให้เป็นตามความคาดหมายในหัวใจจริง ๆ สมกับที่ว่าเราได้ช่วยชาติคราวนี้ด้วยความเต็มใจจริง ๆ เต็มหัวใจของเรา นั้น ถ้าได้ทองคำ ๑๐ ตันแล้วเราหลับไปก็ไม่มีปัญหาอะไรเลย คือทองคำทั้งหมดได้ถึง

๑๐ ตันแล้วหลวงตาบัวจะกลับไปเลยก็ไม่ใช่ไร เพราะเต็มตันในหัวใจเราแล้ว สมเจตนามุ่งหมายที่ช่วยพี่น้องชาวไทยอย่างสุดซึ่งในหัวใจของเรา กรุณาทราบตามนี้นะ

เมื่อวานนี้โครงการอะไร ๆ ก็มาเรียบริ้อยหมดแล้วจากทางสำนักนายก ก็จะเป็นไปตามโครงการทุกอย่าง ที่มีกระจายออกไปก็คือว่า ท่านจะนิมนต์ให้ไปตอนเข้าไปฉันจังหันที่ทำเนียบรัฐบาล แล้วประชาชนจะมาจำนวนมาก ตอนเช้าสวดมนต์ใส่บาตรตอนเช้าแล้วฉันเช้า จากนั้นมาก็แสดงธรรมหรือทอดผ้าป่าคงช่วงเดียวกันนะ จะมีการฉันจังหันที่นั่น ที่แรกนี้กว่าพอ ๙ โมงก็จะถึงนั่น เลยกลับเป็นว่าทางนั่นขอมาให้ฉันจังหันที่นั่นเลย แล้วก็ยังนิมนต์พระ ๙ รูป มาสวดมนต์และฉันจังหันที่นั่น เราไม่ได้เข้าในงานสวดมนต์ เรายังฉันจังหันที่นั่นด้วยกัน พอหลังจากนั้นแล้วก็มีการเทศนาว่าการทอดผ้าป่า ท่านบอกไว้กว้าง ๆ อยู่ในความเหมาะสมด้วยกันทั้ง ๒ ข้อนั้นแหละ

คือการทอดผ้าป่านั้น ท่านประกาศให้ทราบทั่วถึงกันไปหมดในบรรดากระทรวงต่าง ๆ ให้มีกองผ้าป่ามาอย่างน้อยให้กระทรวงละ ๑ กอง ๆ ผ้าป่าจะเป็นต้นผ้าป่าก็ได้ ให้เป็นความสวยงามมาอันหนึ่ง หรือจะให้เป็นที่ปอเป็นทรัพย์สมบัติมัดเป็นที่ปลอดภัยเรียบริ้อยแล้วนำมา ๒ อย่าง คืออย่างหนึ่งถ้าว่าเป็นต้นผ้าป่าก็ให้เป็นต้นสดสวยงามพอน่าดูอันหนึ่ง ถ้าหากว่าเป็นเงินสดมา จะขอให้เรียบริ้อยสวยงามปลอดภัยแล้วมาก็ได้ ก็มี ๒ อย่าง แล้วการตั้งคณะกรรมการนับเงินนั้น ทางนั่นจะจัดการเป็นผู้นับหมดเลย จะไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราเลย ทางเจ้าหน้าที่จะรับจัดการนับหมด ความปลอดภัยทุกสิ่งทุกอย่างทางนั่นจะรับรองเรียบริ้อย เรื่องของผู้รับ รับไปที่หลังอันนั้นท่านไม่ได้พูดถึง พูดถึงจุดนี้ จุดสำคัญคือว่ารับรองเรื่องสมบัติมากน้อย ทางเจ้าหน้าที่จะเป็นผู้จัดการนับอะไรเรียบริ้อยทุกอย่าง ส่วนที่จะมอบให้ใคร ๆ นั้นท่านไม่ได้พูด ให้พากันเข้าใจตามนี้

เพราะฉะนั้นจึงมีดวงเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบโดยเฉพาะ ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องในการเงินการทอง คนที่จะเข้าออกนี้ก็จะมีเจ้าหน้าที่รักษาเป็นชั้นเป็นตอน ๆ ไป พูดนำฟังทุกอย่าง คือคนที่เข้าไปนี้มีจำนวนมาก สำหรับที่ท่านจัดรับรองไว้แล้วเต็มสัดเต็มส่วนก็มีอันหนึ่ง อันหนึ่งบรรดาศรัทธาทั้งหลายที่จะไปตามอัธยาศัยของตนนั้น ทางโน้นก็จะพิจารณาให้อีกต่างหาก แต่จะเป็นที่เช่นไรก็เป็นเรื่องของทางนั่นเอง ก็เรียกว่าจัดให้เหมือนกัน ให้กรุณาทราบตามนี้นะ จากนั้นไปดูเหมือนจะถึงเที่ยงวันนั้น พอฉันเสร็จแล้วเรายังไงก็ถูกเทศน์แหละ แล้วก็ทอดผ้าป่าอะไรเรียบริ้อยแล้วก็เลิกกัน ดูจะเป็นตอนเที่ยง หลังจากนั้นก็มีงานประชุมใหญ่ของทางราชการ

วันนั้นเราจะออกเดินทางด้วยรถยนต์ไปเลย ไปนี้ก็เพียง ๖ ชั่วโมงเท่านั้นถึง เพราะรถเรามีรถนำ ประมาณ ๖ ชั่วโมงถึงสวนแสงธรรม ส่วนมากมักจะขาดนิด ๆ

วันนั้นไปถึงตอนเย็น พอตอนเช้ามาวันที่ ๒๕ ฉันเรียบร้อยแล้วก็พูดอะไรนิดหน่อย แล้วที่เตรียมพร้อมเอาอาหารไปให้เสีย จัดไปพร้อม พอเอาไปก็ลงให้เสียปั๊บแล้วก็ออกไปที่เขานิมนต์ทอดผ้าป่า วันนั้นจึงไม่มีเวลา พอกลับเข้ามาก็เย็นแล้ว พอเช้าวันหลังก็ไปมอเลยจึงไม่มีเวลา ด้วยเหตุนี้เองจึงได้พูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน เรียกว่าทั่วประเทศไทยของเราจากวิทยุนี้ ออกนี้ให้ทราบ ถ้ามีอะไร ๆ ก็ให้เตรียมพร้อมเอาไว้ สำหรับดอลลาร์นั้นเราจะไว้เรียบร้อยแล้ว เตี้ยวน้อย่างน้อยต้องให้ได้ ๑ แสนดอลลาร์ติดตามกันไป นี่ก็ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบเตรียมเงินตั้งแต่ ๑ แสนขึ้นไปเลย ที่จะมอในวันที่ ๒๖

วันที่ ๒๗ ทูลกระหม่อมจะมาที่สวนแสงธรรมนะ มาช่วงเช้ามาพร้อมจิ้งหรีด ถ้าภาษาของเราเรียกว่ามาจิ้งหรีด วันที่ ๒๘ ก็ไปตำหนักท่านที่ปทุมธานี วันที่ ๒๘ ก็ไม่ว่าง วันที่ ๒๙ งานอะไร ๆ ไม่มี แต่เรื่องยุ่งมีตลอดวัน พอวันที่ ๓๐ ก็ออกเดินทางกลับครบ ๗ วันพอดี นี่ไปตามหลักพระวินัย มีความจำเป็นที่จะไปได้ภายใน ๗ วันแล้วกลับมา หากว่างานยังไม่สำเร็จ ท่านก็ยังลดหย่อนให้พระวินัย ถ้าว่างานนั้นยังไม่เสร็จอย่างน้อยต้องกลับมาค้างคืนในวันคารบ ๗ เสียก่อนท่านบอก ค้างคืนแล้ววันหลังค่อยสัตตาหะไปใหม่อีก ท่านว่าอย่างนี้ เพราะงานการที่จำเป็นมี

นั่นเห็นไหมท่านอนุโลมขนาดนั้นนะ ถ้าธรรมดาแล้วไปได้เพียง ๗ วันเท่านั้น พอ ที่นี้เมื่อมีงานจำเป็นเข้าอีกที่จะต้องสัตตาหะต่อไป อย่างน้อยต้องมาค้างที่วัดเสียอีก ๑ คืนเสียก่อนแล้วค่อยไปใหม่ แล้วสัตตาหะไปได้อีก ๗ วัน ท่านยกตัวอย่างเช่น พวกศาลาวิหารชำระธุรดุทโธรมเป็นที่รวมของพระเถรประชาชน ไปหาไม้มาซ่อม อันนี้จะซ่อมวันหนึ่งวันเดียวไม่เสร็จ คำว่าไปหาไม้ก็ต้องไปในป่า นี่สัตตาหะไป หรือพ่อแม่อุปัชฌาย์สัทธิวิหาริกเจ็บไข้ได้ป่วยหนักก็ไป นี่ตามที่ท่านบ่งบอกในพระวินัย ให้ไปได้ภายใน ๗ วัน หรือเรื่องราวอะไรมีเป็นระยะ ๆ จากนั้นท่านก็อนุโลมไปอีก หรือหากว่ามีความจำเป็นที่ใกล้เคียงกันกับนี้ก็อนุโลมให้เป็นไปตามสัตตาหะนี้ นี่เป็นช่องว่างให้พวกเปรตพวกผีมันเที่ยวได้ในพรรษา ไปที่โน่นที่นี้ ก็สัตตาหะเรื่อยไป

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd